

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 239.

Semte Sessjon.

72de Møde.

Lirsdagen den 24de Januar.

(Forts.)

Indenrigsministeren (forts.): Man vil have, at Præsten ikke skal have den særlige Ledning af Fattigvæsenet, som han efter Forordningen af 1841 har at udøve, undtagen hvor den specielt overdrages ham. Jeg troer, at det er fuldkomment overensstemmende med Præstens Stilling og Pligter, at han har en betydelig Indflydelse paa Fattigvæsenet. Jeg vil ikke tale om det historiske Forhold, at Om-sorgen for Fattigvæsenet fra den christne Kirkes Begyndelse, ja for det christelige Samsund havde egentlig organiseret sig som kirkeligt, var Noget, som var lagt i deres Hænder, som ogsaa ledede de religiøse Forsamlinger. Men det er vist, at, uagtet Fattig-understøttelse er bleven forvandlet til en borgerlig Evangsplicht, er det Noget, som oprindeligt beroer paa Kjærligheds- og Humanitets-Pligten, og, fordi det er forandret til en Evangsplicht at understøtte Fattige, derfor skal man ikke aldeles glemme det, som var det egentlige første Grundlag for denne Forpligtelse. Det er altsaa naturligt, at den, som skal tale og sørge for Opfyldelsen af Christendomspligten, for Kjærlighedspligten, bør have Indflydelse paa Fattigvæsenet. Det er ogsaa ved de tidligere Forhandlinger om denne Sag udtalt her i Thinget, at Præsten skulde egentlig være de Fattiges Forsørger og den, som skulde tage sig af de Fattige, og jeg troer just, at den Omstændighed, at han istedetfor at anvende baade den Interesse, han skal have for de Fattiges Lary, og den Indflydelse og Tillid, som hans Stilling maatte indgyde, paa selve Fattigbestyrelsens Beslutninger, skulde anvende den som Tilsynsmænd

ved de tagne Beslutninger under Medvirkning af Fattigvæsenets Bestyrere, vilde virke meget skadeligt. Det er uden Tvivl meget naturligt, at han, saaledes som Reglementet af 5te Juli 1803 bestemmer, skal være den, som den Trængende først har at henvende sig til, og at han skal være berettiget til at give denne Interims-Hjælp, som senere bliver Gjenstand for Sog-necommissionens eller nu Sogneforstanderskabs Prøvelse. Naar han skal blive i denne Stilling, saa er det vist ogsaa naturligt, at han har Ledningen indenfor Sogneforstanderskabs Grændser, hvor man forresten ingen-lunde er pligtig til at rette sig efter hans Stemme; men, hvor Sagen bliver afgjort efter de fleste Stemmer, og Overenskomst ikke kan tilveiebringes, maatte Sagen i al Fald indbe-rettes for en høiere Myndighed. Præsten er vistnok ogsaa i Fattigbestyrelsen et vigtigt Led med Hensyn til den Gyne, han i Almindeligh-ed har til at føre Correspondence i de Sa-ger, som her er Tale om. Jeg nægter ikke, at der i adskillige Sogne vistnok kan være Mænd, som ere ligesaa godt istand til at gjøre det som Præsten, men det beroer jo dog paa Til-fældet, og det kan gjerne være, at Adskillige af de Mænd, som ere vel skikkede dertil, omstøder kunne blive fede deraf og ikke ville opoffre sig dertil, og muligvis kan man heller ikke faae det udført med den Nødtægtighed og Omhu, som man kan vente af Præsten, hvorfor Præsten paa en ganske særegen Maade staaer til Ansvar i Sammenligning med enhver Anden. Man maa heller ikke troe, at den Correspondence, som Fattigvæsenet giver Anledning til, er saa meget simpel; der er mangfoldige forviklede Spørgsmaal, som opstaae under Fattigforsørgelsen. Jeg vil ikke her tale om Spørgsmaa-let om, hvorledes Fattigforsørgelsen selv bør